

Gabrielle Petit in de kamer der spionnen. (Blz. 205.)

GABRIELLE PETIT.

— Ha, ge zijt reeds bevrijd, zei hij lachend. En ze hebben niets gemerkt?

— Neen, neen...

— Wat verschoot ik! Ze kwamen seffens na ons boven.

— Ja, die sluns moest zich opschikken. Ze wil een der Franschen in haar net lokken.

— Wat een duivelin! Maar de vliegers zijn ingelicht.

— Ja... Ik heb veel gehoord. Wie logeert er op nummer 22?

— Dat zou ik moeten nagaan.

— In elk geval is het mijnheer Jean.

— Weet ge 't al?

— Zeker, ik heb hen kunnen afluisteren. O, 't is opperbest gelukt.

Vlug vertelde ze, wat ze gehoord had.

— Dan kunnen we hem redden. Nummer 22... Wacht, het is daar wat verder. De deur staat open. De logé is al op.

— O, als hij nog maar niet weg is.

— Dat denk ik niet. Blijf boven, ik zal informeerden.

In spanning wachtte Gabrielle Petit. Weldra keerde de bediende terug.

— Mijnheer Jean is hier nog, vertelde hij. Hij zit te ontbijten. Hij staat ingeschreven als mijnheer Bordin.

— O, vraag hem, dat hij boven komt. Zeg dat iemand hem dringend moet spreken.

— Goed!

— Maar dat hij niet talmt... Laat hem in geen geval vertrekken!

— Natuurlijk niet!

— Zeg, dat het een zeer gewichtige zaak is.

— Waar zult ge hem ontvangen? Kijk, daar is een zaaltje. Ik zal er u op laten en u den sleutel geven.

— Uitmuntend. Ga nu naar beneden, en verwittig hem. Flora mag mij niet zien. De Duitscher vermoedt al, dat hij nagegaan wordt. maar de deerne gelooft het niet. Moest ze mij bemerken, dan zou ze van een ander gedacht zijn.

— Op dat zaaltje zijt ge gerust.

Gabrielle ging naar de kamer, die op den hof uitzag en blijkbaar voor vergaderingen van maatschappijen bestemd was.

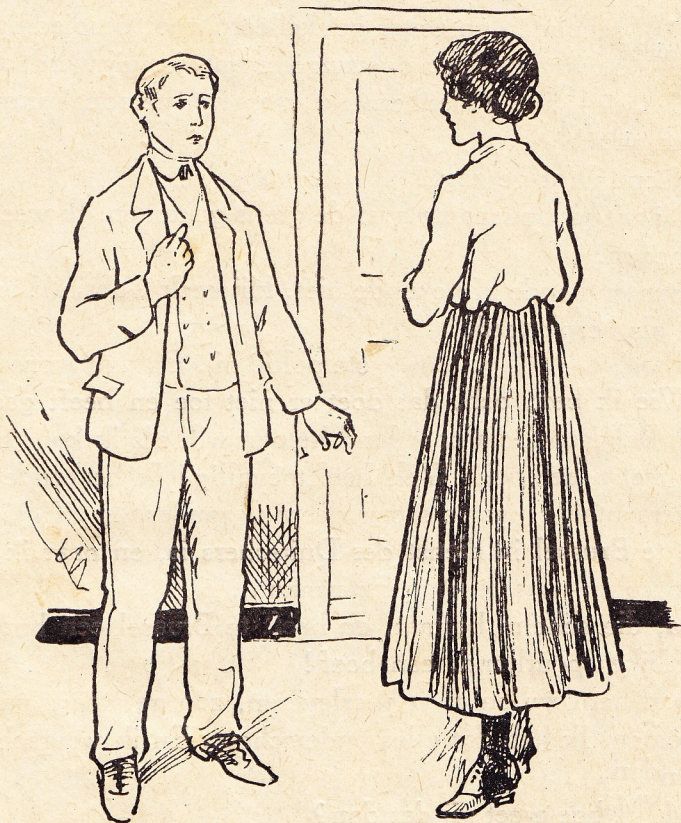
Ongeduldig verbeidde ze nu den geheimzinnigen mijnheer Jean.

Daar hoorde ze stappen. Zou hij het zijn?

Inderdaad, 't was de garçon, wiens stem ze nu vernam.

— Hier, mijnheer, zei hij.

Een jonge man trad binnen. Verbaasd keek hij mejuffer Petit aan. Deze bloosde even. 't Was immers een zonderlinge boodschap, die zij den hotelbediende opgedragen had. Alleen het edel doel, dat ze betrachtte, kon er haar toe bewegen een man tot een onderhoud uit te noodigen.

— Gij wenscht mij te spreken? vroeg Bordin achterdochtig.

— Ja, mijnheer Bordin, ik zal u maar noemen bij den naam uit het register, maar mag ik u vooraf verzoeken slechts te fluisteren, want wij zullen misschien beluisterd worden. De muren hebben tegenwoordig ooren.

— Is het zoo geheimzinnig, wat gij mij te zeggen hebt?

— Niet geheimzinnig tusschen ons, maar niemand anders moet het hooren. Verontschuldigd mijn zonderlinge houding, die u zeer vreemd moet schijnen, en sta mij toe mijn naam te verbergen. Trouwens, die is hier van geen belang.

— Zoo wantrouwend?

— De tijd eischt het, zooals ik u bewijzen zal. Luister even! Gij

gaat naar Brussel. Gij hebt hier inlichtingen gebracht voor de geallieerden met 't oog op het offensief van de Lente... Ik ben goed ingelicht.

De zoogenaamde Bordin verbleekte eensklaps. Een trek van woede verscheen op zijn gelaat.

— Als gij naar Brussel terugkeert, vervolgde Gabrielle bedaard, wordt gij aangehouden en zeker gefusilleerd voor bespieding. Daarvan zijn ten minste uw vervolgers overtuigd, want, ja, gij wordt achtervolgd en beloerd. Hebt gij nog niet bemerkt, dat twee personen u nagaan, een man en een vrouw?

— Neen! Wat ge zegt!

— Gij zijt bij Bouchaute over de grens gekomen. Ik weet nog meer bijzonderheden.

De man ontkende of bekende niet. Hij keek Gabrielle ontsteld aan en scheen als verpletterd.

— Maar, wie zijt gij dan? stamelde hij. En wat wenscht ge?

— Wie ik ben, och, dat doet er niet toe en heeft geen belang. Ik ben een Belgische, die haar land helpen wil, als ik kan. En waarom ik mij nu met u bemoei? Wel, heel toevallig! Ik herkende de vrouw van het verachtelijk paar als een deerne, zonder eer of geweten, een meid, die te Brussel in dienst der Duitschers is, en naar ik vernomen heb, werkt ze nu voor zekeren Petermann.

— Ja, die schelm bestaat, en heeft te Brussel een bureel; hij is een gevaarlijke speurhond, een boef!

— Aan hem zullen ze u overleveren, zoo ge waagt naar Brussel terug te keeren. Ik heb dat alles onderschept. En ik waarschuw u, om u te redden.

— Maar, hoe weet gij dat dan?

— Van hen zelf!

— Van hen zelf? Dus...

— Stil, ik sta niet in betrekking met hen, ik spreek hen niet. Ik moet mij zelf voor hen verbergen. En zij weten niet dat hun laag geheim bekend is! Ik zei u, dat ik hier die deerne herkende als een medewerkster van de Duitschers. Ik vreesde, dat ze mij volgde! Daarom wilde ik zekerheid hebben. Ik besloot driest te handelen en liet me dezen morgen in hun kamer opsluiten. Ze kwamen spoedig weer binnen en bespraken hun werk. En zoo vernam ik in mijn schuilplaats, dat ze mijnheer Jean in hun net hadden en hij voor den kogel was. Dat zei die deerne met een soort van wellust... « Mijnheer Jean is voor den kogel! »

— Mijnheer Jean?

— Natuurlijk ken ik geen mijnheer Jean, en gij misschien ook niet, maar de schelmen schreven alle bijzonderheden op, die later als bewijs tegen dien mijnheer Jean moesten dienen, als hij weldra voor den Duitschen krijgsraad zou staan, beticht van spionage. De vrouw dikteerde alles aan den man, een Duitscher, en zoo hoorde ik, dat mijnheer Jean op kamer 22 logeerde...

— Mijn kamer !

— Eens het nummer bekend, was het niet moeilijk te weten, wie mijnheer Jean was en, om u alles mee te deelen, heb ik u verzocht hier te komen.

— O, ik dank u mijn leven ! Ik was voornemens morgen weer naar Brussel te gaan. Nu keer ik natuurlijk niet terug naar België... Welk een openbaring. Neen, ik kan niet terug gaan.

— Onmogelijk !

— Maar vrienden kunnen in gevaar komen. Wat weten zij nog ? riep de heer Bordin verschrikt.

— Dat is mij onbekend.

— Ik moet hen waarschuwen, mijn medewerkers.

— Kunt ge geen bode zenden ?

— Wie ?

De jonge man zuchtte.

— Ja, wie ? herhaalde hij. Hier loopen genoeg zoogenaamde bespiedingsagenten, maar spreek er hun niet van, over de grens te gaan ! Ze vinden het in Holland veel veiliger. En toch moet ik uitkomst zoeken ! Hemel, er kon een ramp gebeuren ! Die ellendelingen blijken goed ingelicht ! Veel levens zijn bedreigd !

— O, misschien hebben ze u al lang gevolgd.

— Wat te doen ? Ik ben veilig ; mij kunnen ze niet treffen, maar de anderen ! Neen, ik mag niet blijven, ik moet terug om allen te waarschuwen.

— Gij terug ?

— Al blijf ik maar een dag in vrijheid, dan is het genoeg. Ik behoef slechts één persoon te spreken en de anderen zijn ook verwittigd.

— En dan ?

— Dat ze me dan gevangen nemen ! 't Is hard zoo jong te sterven, maar plicht is plicht. Beter één slachtoffer dan veel ! En ik ben het, die de anderen aanwierf. Ik moet ook den last dragen. Ik mag niet laf zijn.

Gabrielle was getroffen door die edelmoedigheid, die plichtsbe-trachting.

Even dacht ze na.

— Mijnheer, vroeg ze, vertrouwt ge mij? Hebt ge geloof in mijn oprechtheid?

— Maar natuurlijk.

— Omdat ik u ingelicht heb?

— 't Beste bewijs van uw eerlijkheid.

— Nog niet altijd waar!

— Ik begrijp u niet.

— O, stel nu eens, dat de Duitschers u wilden vrij laten, u opofferen, om heel uw organisatie in handen te krijgen! Dan zouden zij iemand tot u kunnen zenden, zooals ik nu! Die persoon spreekt als ik gesproken heb, redt u, maar beloert al uw vrienden! Hij wint door zijn onthullingen uw vertrouwen en biedt aan, uw vrienden zelf in België te waarschuwen. Gij, in volle vertrouwen, geeft een adres. Die persoon bereikt zijn doel. Gij blijft, maar het adres wordt aan den bezetter geleverd en heel uw organisatie is verraden. Ge ziet dus, dat mijn handelwijze nog geen zekerheid verschaft over mijn oprechtheid. Een Duitser zou zoo iets ook kunnen doen.

— Maar dat geloof ik niet van u! Gij redeneert echter zeer juist. Waarom zegt ge dat?

— Omdat ik ook naar België terugga en uw opdracht zou kunnen vervullen.

— Is het waar? O, ge geeft mij hoop!

— Ja, doch ik zal u meer zekerheid verschaffen. Mijn naam zeg ik niet. Ik heb geleerd de uiterste voorzichtigheid te gebruiken. Men kan niet genoeg op zijn hoede zijn.

— Dat heb ik ondervonden.

— Ik heb juist een boodschap voor een Fransch bureel alhier. Daar zal men u zeggen, of gij mij kunt vertrouwen. Stemt ge toe?

— Natuurlijk. Maar uw gelaat zegt me, dat ge eerlijk zijt. Waarlijk, ik wantrouw u niet.

— Ga toch mee! Het is uw plicht! Ge moet alle bewijzen hebben.

— Gij zijt een vastberaden, openhartige dame. Ik bewonder u. Ik moet dus gehoorzamen. O, kondt gij die opdracht vervullen en mijn vrienden redden!

— Voor geval ge mijn voorstel aanvaardt, moeten we nog wat afspreken. Dat waardig paar zal u nog volgen. En dat komt ons nu uitstekend te pas. De man is er vandaag voor aangewezen. Ge blijft dan nog een vijftal dagen hier rondzwerven, doet zeer geheimzinnig, om de schavuiten bezig te houden. Intusschen heb ik al den tijd om op uw

adres de verwittiging te bezorgen en kan men van daar alle maatregelen nemen die voor de veiligheid noodig zijn.

— Heel juist ! Wees gerust, ik zal die deugnieten een week en langer laten draven en ze allerlei vermeende inlichtingen bezorgen.

— Niet rechtstreeks ?

— Neen, neen.

— Want ze zijn sluw, vooral de vrouw is listig. Zij zou, als 't al te grof ging, wel merken, dat ze voor den gek wordt gehouden. Maar ik zeg dit alles voor het geval, dat gij mijn voorstel aanneemt.

— Natuurlijk neem ik het aan ! Ik ben u zeer dankbaar.

— Eerst naar 't bureel, niet waar ? Die Duitscher zal u volgen. Hij, mag mij niet zien, daarom ga ik eerst en gij komt achteraan ; gij vertrekt weer voor mij. Dan zullen we hier de reis nader bespreken.

— Mevrouw, gij behoort ook tot een dienst ?

— Dat doet niets ter zake.

— O, ik zal niet zoo onbescheiden zijn u bijzonderheden te vragen, maar gij moet van uw organisatie de ziel zijn.

— Ik doe mijn plicht.

— Ik bewonder u ! En uw manier van handelen ! Wat een durf en vlugheid en helderheid van geest ! Ik zeg het niet als vleitaal, maar het is de waardeering van een man uit het vak, die ten slotte toch verraden is, hoe begrijp ik niet.

— Dat kan ook mij gebeuren. De Duitsche bespieding is over het algemeen sterker dan de onze.

— Maar niet dan de uwe !

— Toch kan ik in de val loopen. Ik ontveins mij dat niet.

Even sloot Gabriëlle de oogen. Zag zij weer dat visioen ?

Een oogenblik toch maar duurde die ontroering.

— Mijnheer, hernam ze, ga gij eerst naar beneden, en houd u wat in de eetzaal op. Dan kan ik ongemerkt buiten geraken.

— Goed ! Maar laat ik u nogmaals hartelijk danken.

— Niet noodig ! Wij werken voor ons land, voor het recht.

De man ging heen. Gabriëlle begaf zich naar haar kamer en kleepte zich. Ze deed haar dichten sluier voor.

Neen, Flora mocht haar niet herkennen !

Dan verliet ze langs een zijdeur het hotel.

Bordin was naar de eetzaal gegaan. Pas nu werd hij zijn eigenlijken toestand bewust ; zijn werk was eensklaps geëindigd. Zonder die tusschenkomst van dat hem onbekend meisje, was hij in de val en in den dood gelopen.

Als een reddende engel verscheen die dame tot hem ; in haar blik had hij vastberadenheid gelezen, maar ook innige goedheid.

Het viel Bordin nu niet moeilijk den man te bemerken, die hem beloerde.

Ginds zat hij, schijnbaar een dagblad te lezen, maar de Brusselaar voelde den blik van den spion als op zich branden.

En de vrouw... Ha, dat moest de kokette zijn, die dicht bij de tafel der Fransche officieren had plaats genomen.

— Dat ziet er een echte duivelin uit, hoe schoon ook van gelaat ze is, dacht Bordin... Bij dit slag van dames ziet ge de verdorvenheid op hun wezen, in hun oogen. Helaas, velen zijn er toch blind voor.

Bordin dacht aan Gabrielle. Hij moest zijn achtervolgers misleiden, wandelde tot dicht bij den stoel van Wilhelm, bekeek daar een muurschildering, ging eenige stappen terug en riep den garçon.

Hij stond nog dicht genoeg bij den verspieder, om door dezen verstaan te worden.

— Er komt misschien straks iemand, om mij te spreken, zei hij. Maar ik moet noodzakelijk ergens zijn. Verzoek den heer, die naar mij vraagt, even te wachten. Hij mag in geen geval weggaan, zonder dat ik hem gezien heb.

— Goed, mijnheer, antwoordde de garçon, die wel begreep, dat het hier een list gold.

— Ik kom zoo rap mogelijk terug.

— Moet ik hem niet zeggen, waar gij heen zijt?...
— Vraagt gij aan uw klanten, hoe ze hun dag doorbrengen?
— O, neen, verschooning. Ik meende het niet als een onbescheidenheid.

De garçon speelde goed mee. Hij begreep zijn rol.

Bordin verliet de zaal. Hij zag nog, dat de Duitscher zijn krant neerlegde. Dan ging hij de straat op. Aan den hoek bleef hij even naar een schip kijken... Een zijdelingsche blik overtuigde hem, dat de ver-spieder volgde.

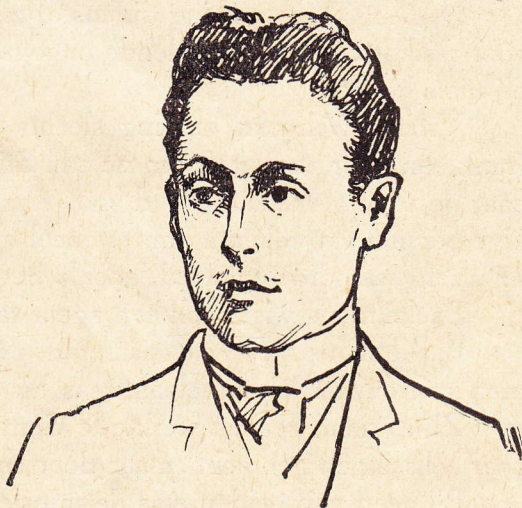
XIX.

Joseph Baekelmans was een architect uit Antwerpen, 33 jaar.

Toen Antwerpen belegerd werd, week hij met zijn vriend Alexander Franck naar Engeland.

J. Baekelmans.

A. Franck.

Baekelmans wilde niet de Britsche liefdadigheid aannemen. Hij besloot naar Antwerpen terug te keeren, niet, om er een rustig, doelloos leven te leiden, nu de oorlog ook voor zijn vak de krisis bracht, doch om er in een bespiedingsdienst nuttig te zijn.

Hij stelde zich in betrekking met een tusschenpersoon te Vlissingen, die aan 't hoofd eener organisatie stond. Hij vernam van dezen, wat men vooral verlangde en maakte kennis met een bode, dien hij op een afgesproken plaats te Antwerpen zou ontmoeten en aan wien hij

zijn berichten moest overhandigen. Die bode zou dan de verslagen naar Nederland brengen.

Baekelmans zou zijn opdracht vervullen, getrouw tot aan den dood. Hij begaf zich naar België en stelde zich dadelijk aan 't werk. Hij zocht helpers en wierf te Bergen zekere weduwe Willockx en haar zoon Adolphe aan. « Twee arme duivels », schrijft de advokaat bij het beroepshof te Brussel, Sadi Kirschen, in zijn werk over zijn pleitredenen voor de Duitsche krijgsraden (1). Deze twee laatste personen voegden zich nog een meer schamelen helper toe, een ongelukkigen gebrekkige, Stiévenart geheeten, oud-werkman van den spoorweg.

Zijn reis vervolgend, begaf Baekelmans zich naar Saint-Ghislain, waar hij de vaderlandsliefde van den plaatselijken politiekommissaris opwekte, den heer Thiry.

Deze vier hulpagenten deden waarnemingen en vulden de vragenlijsten, hun door Baekelmans ter hand gesteld, in. Van tijd tot tijd gaf Baekelmans hun wat geld.

De heer Thiry ontving tijdens al zijn arbeid slechts honderd frank voor reiskosten en verschillende uitgaven, doch voor zijn moeite wilde hij niets hebben.

Vrouw Willockx ontving slechts zestig frank, waarvan zij tien frank aan haar zoon gaf, om ze aan Stiévenart te overhandigen. Maar daar de zoon verkoos dit geld voor zich te houden, ontving de gebrekkige per slot van rekening in 't geheel niets, wat echter niet belette, dat hij streng veroordeeld werd, zooals het later zal blijken.

Baekelmans wierf ook een agent te Charleroi aan.

Baekelmans was een vastberaden man, op wiens geheimhouding men vertrouwen kon. Helaas, was hij te onvoorzichtig in zijn nota's.

Zijn vriend Franck werkte te Gent, en ook zijn verslagen werden naar Vlissingen gebracht, maar door een anderen bode.

Bij geen van beiden was de minste begeerte van geldgewin.

Vlissingen was in dien tijd een centrum voor den inlichtingsdienst. Geen wonder, 's morgens vertrok er de boot, welke na een vaart van enkele uren in Engeland aankwam.

* * *

Weer zaten Gabrielle en Bordin op de bovenkamer van het hotel. De Brusselaar had nu alle vertrouwen in het meisje. Ware er ach-

(1) Devant les conseils de guerre allemands.

terdocht geweest, deze moest na het bezoek aan het bureel geheel verdwenen zijn.

Gabrielle had eerst nog den garçon overhaald Flora en haar Duitscher nog niet 't hotel te ontzeggen. Deze verzekerde, dat hij zijne meesters wel bepraten zou, om dit doel te bereiken.

't Was gemakkelijker het paar hier na te gaan.

Bordin sprak nu openhartig aan mejuffer Petit over allerlei diensten, die te Vlissingen hun vereenigingspunt hadden. Hij verzocht haar twee boodschappen te verrichten, een te Antwerpen, en een te Brussel.

Door dat bezoek te Antwerpen zou zij later in aanraking komen met bovenbedoelden Baekelmans, wiens tragisch einde nog haar werkzaamheid zou aanmoedigen.

Te Brussel moest Gabrielle naar de moeder van den heer Bordin gaan.

De jonge man deelde haar mee, waar er gevaarlijke papieren lagen. Nu zijn dienst toch ontwricht was, achtte hij het best ze maar te verbranden. Zijn helpster moest bij zijn moeder aandringen dat deze zich naar een familielid te Leuven begaf, zonder dat zij zulks aan iemand meedeelde. Bordin vreesde, dat de oude dame bij een afmattende ondervraging bekentenissen doen zou, welke haar zelve last konden veroorzaken. Ook wilde hij haar de brutaliteit van een Petermann besparen.

Hij gaf nog allerlei aanbevelingen en Gabrielle prentte dit alles in haar geheugen.

Haar taak was hier afgedaan. Bordin bezorgde haar een adres te Putten, tusschen Bergen-op-Zoom en Kapelle. Daar zou men haar gemakkelijk over de grens helpen en was ze in enkele uren te Antwerpen, ja, dien avond nog, indien ze den middagtrein naar Bergen-op-Zoom nam.

Het moedig meisje vroeg niet beter, dan maar onmiddellijk te vertrekken. Flora en haar vriend hadden misschien wel een medeplichtige. En, zoo deze ook eens verslagen over de grens bracht?

Na een haastig maal op haar kamer, maakte ze zich voor de reis gereed.

Bordin had de tranen in de oogen, toen hij afscheid nam en haar nogmaals hartelijk en ontroerd dank zegde...

Een uur later reed Gabrielle Petit heen. Ze was weer kalm. Ze ging haar leven wagen. Maar niets zou haar van haar plicht afleiden. 't Was alles voor haar land...

XX.

— Dit is de straat... En nu het nummer...

Zoo mompelde Gabrielle Petit.

Ze was veilig te Brussel aangekomen, na haar taak te Antwerpen vervuld te hebben.

Nu zou ze de moeder van Bordin — van den zoogenaamden mijnheer Jean — waarschuwen.

Maar, als altijd, ja, nog meer dan vroeger, weer door de ondervinding van haar laatste reis geleerd, zou ze uiterst voorzichtig zijn.

Ze bemerkte een man, die niet ver van het huis heen en weer liep. Van op een afstand bekeek ze hem.

— Dat is iemand, die de woning bewaakt, sprak het moedig meisje bij zich zelf. Zóó kan ik niet binnen gaan... Wat dan?

Ze ging naar de kamer, welke ze gehuurd had, dus niet bij haar gewone kostvrouw. Een kwartier later verliet ze die. Niemand zou nog in haar het jonge, schoone meisje herkend hebben.

Ze geleeke nu een vrouw van veertig jaar, met op het gelaat de sporen van een moeilijk, zorgvol leven, de volkswrouw, die vooral in deze dagen een zwaren strijd te voeren heeft voor het bestaan.

Aan haar arm droeg ze een doos als modisten gebruiken.

In die vermomming stapte ze zonder aarzelen op het huis toe.

— De waakhond is daar nog, mompelde ze. Maar wij zullen hem wel verschalken, zoo goed als Petermann, Flora en Wilhelm en heel de smerige bende.

Ze belde.

Een bejaarde vrouw deed open en keek Gabrielle wantrouwend aan.

Deze noemde den voornaam van Bordin.

— Houd u kalm, voegde ze er haastig bij. En laat me dadelijk binnen.

Ze trad binnen en sloot zelf de deur.

— O, er is wat gebeurd, kloeg de dame diep ontsteld.

— Neen, neen, uw zoon is veilig in Holland. Hier is een brief van hem...

— Veilig, zegt ge?

— Niemand kan hem leed doen.

— Goddank... Maar mijn huis wordt bewaakt.

— Ik heb het gezien, daarom moeten we snel handelen. Hier in dit briefje staan onderrichtingen.

— O, lees zelf, ik ben zoo zenuwachtig... Ik heb altijd zoo iets gevreesd.

Gabrielle las de instructies luidop.

— Kom, wijs mij de plaats, die uw zoon aanduidt... Vlug, want de Moffen zouden ons kunnen overvallen...

De dame ging haar voor naar een kas op haar slaapkamer; daar lagen papieren, die vernield moesten worden.

— Waar is er vuur? vroeg Gabrielle.

— In de keuken...

— Vlug dan daarheen!

Beneden wierp ze de papieren in de stoof... Juist werd er gebeld.

— O, hoor! kreet de vrouw.

— Dat zal de speurhond zijn... Hij mag nog eens bellen. Eerst moet alles verbrand zijn. Houd u kalm, en laat mij zooveel mogelijk het woord doen. Zeg niets van uw zoon... Hij is naar familie, maar gij weet niet waar...

Gabrielle wakkerde het vuur aan en joeg de papieren in de buis. Luidr kringelde de bel.

— Wacht, laat mij doen! hernam het meisje.

't Was een kelderkeuken en de ramen gaven op straat uit.

Mejuffer Petit opende er een en riep naar boven, juist alsof er daar een leunder stond :

— Madam heeft niets noodig...

— Ik moet u spreken...

— Maar madam heeft niets noodig...

— Ge moet open doen !

— Wie zijt gij dan ? Men doet tegenwoordig niet voor ieder open.

— Ik ben van de Duitsche politie.

— Van de Duitsche politie ! En moet gij hier zijn ? Ge zijt zeker mis...

— Neen, neen... Ik gebied u mij dadelijk binnen te laten.

— Ik zal het aan madam zeggen.

— Of het zal slecht afloopen...

De vrouw had zich tot kalmte gedwongen en vertoonde zich nu ook aan het raam.

— Wat is er, mijnheer ? vroeg ze. Ik ben de meesteres.

— Doe open !

— Kunt ge hier de boodschap niet doen, mijnheer ?

— Ge verveelt me ! Ik gebied u in naam der Duitsche overheid dadelijk de deur open te doen en mij binnen te laten.

— Ik kom, mijnheer, als het zoo is...

— Er is geen gevaar meer, fluisterde mejuffer Petit. Al de papieren zijn verbrand. Als hij vraagt wie ik ben... Ik ben een modiste, hoor, die u stoffen laat zien voor een kleed...

— Goed, goed...

— Breng den vent beneden, dan zal ik het woord doen.

Haastig wierp ze een paar schoppen kolen op het vuur. Van het papier was nu niets meer te bemerken.

Weldra hoorde het flinke meisje de zware stappen van den spion. Deze verscheen in de keuken ; hij had een brutaal gezicht.

— Ge ziet wel, dat ik binnen geraak, als ik wil, zei hij op treiterenden toon.

— O, mijnheer, voor mij is het goed, want ik heb hier niets te vertellen.

— Wie zijt gij dan ?

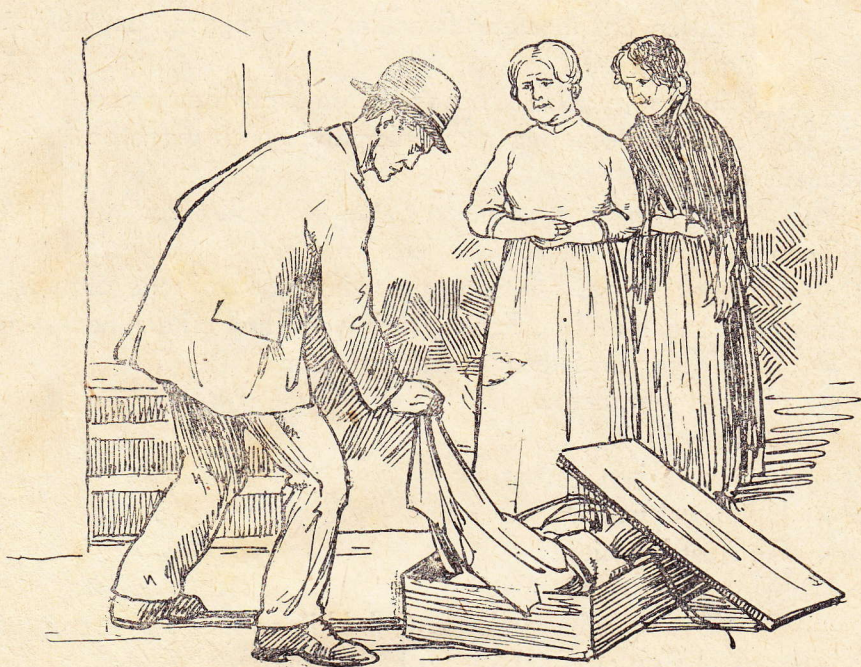
— Een arme modiste...

— Een modiste ?...

— Daar staat mijn doos... Als uw vrouw eens een schoon kleed noodig heeft, daar liggen stoffen... Veel keus is er in dezen tijd wel

niet, maar 't is voorzichtig zich het noodige aan te schaffen, want het zal nog veel verslechteren.

De man grabbelde achterdochtig in de doos.

— Maar waarom moet gij nu hier zijn? vroeg de meesteres van het huis.

— Toch niet om die stoffen te keuren. 't Is geen smokkelwaar, viel Gabrielle in.

— Er wordt in doozen en valiezen wel iets anders rond gedragen ook! bromde de speurder, die Fransch sprak, met Duitsch accent.

— O, ja, maar niet door een arme modiste, antwoordde mejuffer Petit. Als ik mijn rantsoentjes voedsel betalen kan, ben ik al heel blij. Gesmokkelde levensmiddelen kan ik niet koopen.

De kerel scheen nu zelf wat verlegen met zijn houding. Hij keek nog wat rond en mompelde dan :

— 't Is goed !

— En is dat nu alles? vroeg de vrouw.

— Ik moet u geen rekenschap geven...

— O, neen... Maar ik meende waarlijk, dat gij ons voor gevaarlijke mensen aanzaagt.

— Geen enkele Belg is er te vertrouwen !

— Kom, schertste Gabrielle. Zoo slecht zijn we toch niet. 't Is waar, we zien de Duitschers liever te Berlijn dan te Brussel, maar dat kunt ge nu toch wel begrijpen.

— De Duitschers blijven te Brussel.

— We zullen dat moeten afwachten. Ze zeggen, dat de oorlog nog zeer lang duren zal.

— Tot den zomer. Dan is het vrede, en overwinning voor Duitschland. Tegen het Deutsche leger kan niemand op en tegen de Deutsche organisatie evenmin.

Hij bromde een groet en vertrok. De vrouw liet hem uit.

Toen ze terugkwam, zei Gabrielle vroolijk :

— Deutsche vrede, Deutsche overwinning, Deutsche organisatie, maar dien Duitschen ezel hebben we toch weer flink bij den neus gehad.

— Ja... Maar wat is er nu met mijn zoon ?

— Hij was verraden...

— O, hemel !

— Maar is buiten gevaar.

— Is het wel waar ?

— Ge leest het hier...

— Waar is hij dan ?

— Te Vlissingen in Holland. Gelukkig werd alles nog ontdekt.

Vlug vertelde mejuffer Petit nu het gebeurde.

— O, dan ben ik u dankbaar. Gij hebt mijn zoon gered.

Ontroerd nam de vrouw Gabrielle bij de hand. Tranen sprongen haar in de oogen.

— God zegene u ! zei ze... Ze zouden mijn kind neergeschoten hebben. En gij hebt hem gered...

— Ik deed slechts mijn plicht.

— En ge komt nog naar hier, en waagt uw eigen leven !

— Ik handel voor mijn land. Dat is nu eenmaal mijn werk, beste madam. Laten we nu verder alles regelen. De Duitschers zullen het hier niet bij laten. Als de twee verraders terugkeeren, wordt gij lastig gevallen. Uw zoon wenscht, dat gij zoudt vertrekken.

— Mijn huis verlaten ?

— 't Moet !

— Maar wat zouden ze tegen mij kunnen doen ?

— Alles...

— Er zijn geen bewijzen !

— Toe, toe, ge kent de Duitschers wel beter, om op hun rechtvaardigheid te hopen. Ze durven alles... Ze zouden u kerkeren, u af-

JAN VERBEKE

GABRIELLE PETIT

ONZE NATIONALE HELDIN

UITGAVE VAN L. OPDEBEEK — ANTWERPEN